

PŘÍHODY MAŠINKY KRABÍČKY

Michaela Fišarová

Ilustrovala Jitka Petrová

Albatros

PŘÍHODY Mašinky Krabičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová
PŘÍHODY Mašinky Krabičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

PŘÍHODY MAŠINKY KRABÍČKY

Albatros

© Albatros, 2024

Text © Michaela Fišarová, 2024

Illustrations © Jitka Petrová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-00-07523-5

ISBN e-knihy 978-80-00-07529-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PŘÍHODY MAŠINKY KRABIČKY

Michaela Fišarová

Ilustrovala Jitka Petrová

KDO JE KRABIČKA?

Mašinka Krabička byla vláček motoráček. Motoráček proto, že jezdila na motor. Krabička proto, že vypadala jako velká krabice od bot. Přesněji dvě velké krabice od bot, jelikož měla první a druhý vagon.

V čele toho prvního seděl strojvedoucí a pozoroval koleje před sebou, aby věděl, že může Mašinku Krabičku posouvat bezpečně vpřed.

Strojvedoucí je vlastně řidič. Jenže namísto auta řídí něco lepšího: vlak. Veze mnohem víc lidí a o to větší má zodpovědnost. A Mašinka Krabička měla opravdu prima strojvedoucího. Jmenoval se František a Mašinku měl moc rád. A ona zase měla ráda jeho!

„Jsme s Mašinkou Krabičkou jedno tělo a jedna duše,“ říkával častokrát.

František dohlížel na to, aby vždy dodržoval jízdní řád, přizpůsobil rychlost vláčku všem námrazám, bouřkám i horkým slunečním paprskům, zpomalil nebo zatroubil před přejezdem, a dal tak autům a lidem znamení, že teď tudy jede on s Krabičkou a nikdo nesmí přes koleje přejíždět ani přecházet.

1

JAK MAŠINKA KRABIČKA POČKALA

Mašinka Krabička vyjela jednoho rána z depa, což je taková obrovská garáž, která slouží jako domov pro vláčky, když zrovna nejsou se svými strojvedoucími na cestách.

Svítilo sluníčko a byl hezký jarní den. Koleje se ještě trochu leskly od ranní rosy.

„To se to krásně jede!“ pomyslela si Mašinka Krabička. Radovala se, že už nemusí hodiny a hodiny odpočívat v depu.

„Nádhera!“

Strojvedoucí František stiskl tlačítko a vláček zatroubil. Blížil se totiž do stanice a dal tak čekajícím lidem najevo, že přijíždí.

Když František Mašinku zastavil, měl malou chvilku času, a tak si otevřel svou hnědou koženou tašku, kterou pokaždé, když šel do práce, nosíval přehozenou přes rameno. Ukryval v ní béžový látkový sáček s vyšitým vlakem. Vlak vyšíla Františkova žena a ten sáček, který mu

každý den před odchodem do práce dávala, byl jeho každodenním překvapením. Překvapením proto, že nikdy nevěděl, co se skrývá uvnitř.

A taková malá překvapení jsou v životě hodně potřeba!

František uvolnil červenou stužku, kterou byl pytlík pevně zavázaný, a otevřel ho.

Vykoukl na něj veliký kus jablečného štrúdlu a namazaná houska, obojí zabalené v papírovém ubrousku.

Strojvedoucí ale dobře věděl, že tohle ještě nebude všechno. Nadzvedl ze dna sáčku opatrně štrúdl, aby se nerozlomil a jablka z něj nevypadala, a vytáhl složený papírek.

Na papírku bylo napsáno: „Přeju ti sladký jablečný den. M.“

M. bylo první písmenko ve jméně jeho ženy.

František se usmál a jednou kousl do sladkého skořicového jablečného štrúdlu.

„To je dnes ale hodně lidí, které musím spolknout,“ pomyslíla si Mašinka Krabička, do jejíž otevřených dveří vstupovali další a další cestující. Hodně z nich jelo takhle časně po ránu do práce.

Když uvnitř vláčku zmizel poslední človíček, Mašinka Krabička malinko pšoukla a uzavřela své několikery dveře.

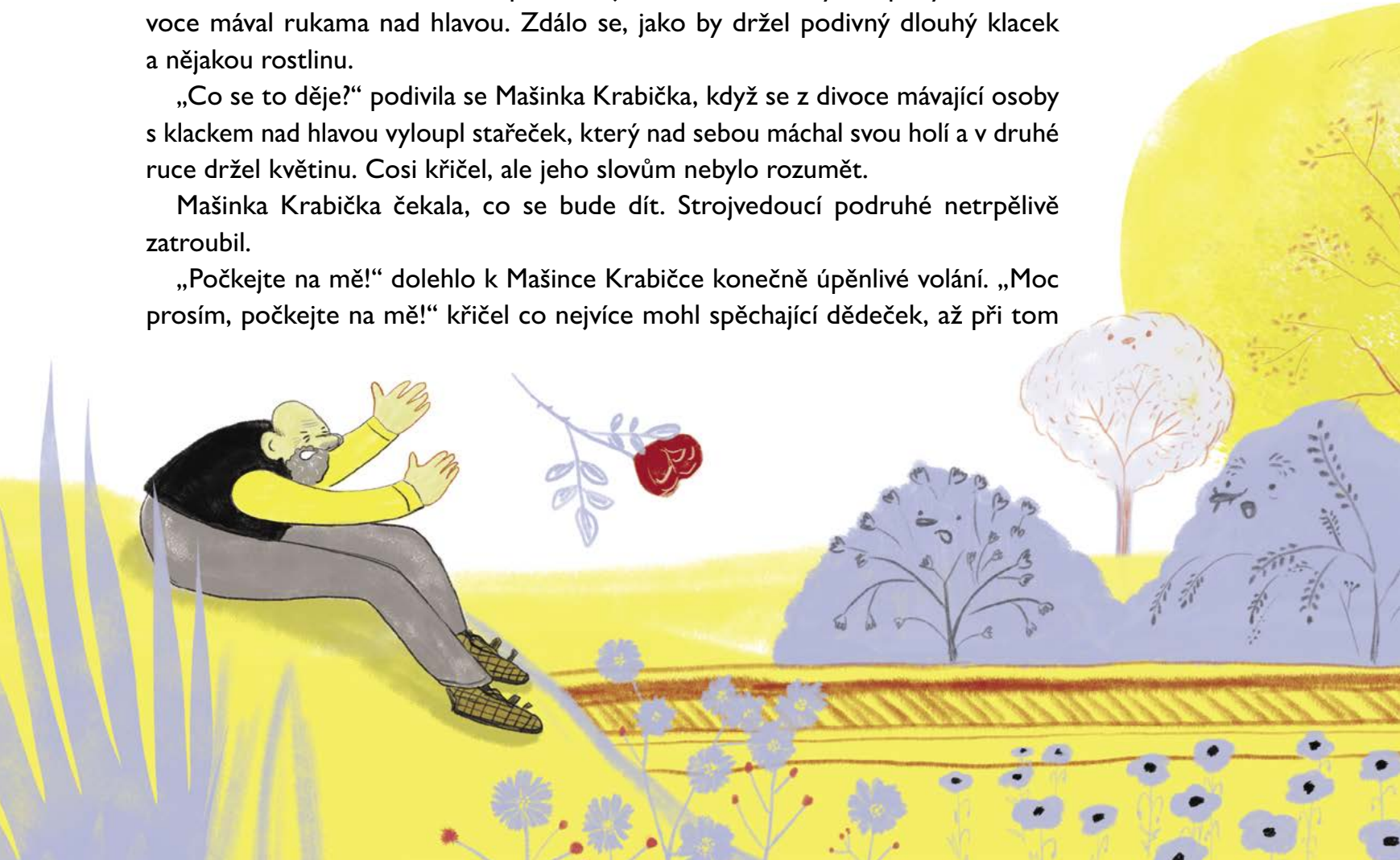
Strojvedoucí František látkový sáček s vyšitým vláčkem opět ovázal stužkou, znovu zatroubil a chystal se vyjet ze stanice.

Kousek dál, na cestě vedoucí přes koleje, se však někdo rychle pohyboval a divoce mával rukama nad hlavou. Zdálo se, jako by držel podivný dlouhý klacek a nějakou rostlinu.

„Co se to děje?“ podivila se Mašinka Krabička, když se z divoce mávající osoby s klackem nad hlavou vyloupil stařeček, který nad sebou máchal svou holí a v druhé ruce držel květinu. Cosi křičel, ale jeho slovům nebylo rozumět.

Mašinka Krabička čekala, co se bude dít. Strojvedoucí podruhé netrpělivě zatroubil.

„Počkejte na mě!“ dolehlo k Mašince Krabičce konečně úpěnlivé volání. „Moc prosím, počkejte na mě!“ křičel co nejvíce mohl spěchající dědeček, až při tom

spěchu maličko zakopnul a přidřep si do měkké trávy. Květina vyletěla do vzduchu a po chvilce dopadla těsně vedle něho.

František se trochu nervózně podíval na hodinky. Už teď má minutu zpoždění, nemůže přece čekat!

„Jízdní řád je jízdní řád! A ten se musí dodržovat!“ polohlasně zašeptal. „A platí pro všechny!“

Ale Mašinka Krabička, která to všechno sledovala, se nesouhlasně zachvěla.

Bylo to takové jemňoučké zachvění, které cestující ani nepocítili. Ale František, který byl s Mašinkou Krabičkou téměř jedno tělo a jedna duše, pochopil, že teď se Krabička rozzlobila!

„Vždyť jsem přece tak moc neřekl,“ zamrmal si pod vousy a rukou si je prohrábl.

Jeho vousy byly šedivé a pěkně husté, a pokaždé, když František nad něčím začal dumat, rukou si po nich přejížděl – pomáhalo mu to uklidnit myšlenky.

Starý pán se mezitím opřel o svou hůl, sebral ze země květinu, a velmi neobratně a pomalu se zvedal z trávy.

Počká na něj vláček?

Minuty zpoždění naskakovaly.

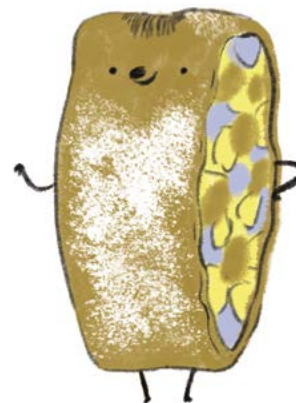
Když se dědeček konečně přibelhal až k zastávce, Mašinka Krabička znovu maličko pšoukla a otevřela dveře.

„Děkuju! Děkuju!“ volal starý pán s holí.

„Vnučce se dnes narodilo miminko, je ze mě pradědeček,“ vysvětlil spouštějícím, když se Mašinka Krabička znovu rozjela po nablýskaných kolejkách. „Jedu se za nimi podívat do porodnice a málem bych to nestihl,“ utřel si z čela pot a posadil hned vedle dveří, aby nemusel jít daleko.

„Špatně chodím a už nejsem zvyklý tolik cestovat,“ usmál se a růži, tu květinu, co se předtím proletěla vzduchem, položil na malý stoleček u okýnka vlaku.

„To je dnes ale opravdu sladký jablečný den,“ zašeptal František s úsměvem a maličko zrychlil, aby s Krabičkou dohnali to drobné zpoždění.

2

JAK MAŠINKA KRABIČKA ZASTAVILA

Ten den silně foukal vítr a hodně přšelo. Provazy deště dopadaly na stře-
chu obou vagónů Mašinky Krabičky. Lidem čekajícím na zastávkách se tu
a tam ve větru převrátily vichrem deštníky.

„To je ale nečas,“ pomyslel si strojvedoucí František při pohledu
na mokré koleje a nervózně si prohrábl své šedé vousy.

Když opět zastavil na jedné ze zastávek, vyndal ze své hnědé kožené
tašky termosku s bílou kávou, kterou mu vždy vařila jeho žena, a zhlu-
boka se napil.

„To je ale ošklivo,“ řekla si v duchu Mašinka Krabička a svištěla deš-
tům, co nejopatrněji mohla.

Vítr sílil a ohýbal stromy podél tratě čím dál víc. Trhal z nich listí
a drobné větvičky, které dopadaly na kovové kolejnice.

Okýnka vlaku smáčel déšť, takže když se jimi cestující dívali ven, mohli
pozorovat jen vodou rozmazanou krajinu.

Mašinka Krabička jela jak jen nejpomaleji to šlo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příhody Mašinky Krabičky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.